

μόν τι αἶσθημα θαυμασμοῦ πρὸς τὴν μεγάλην ἐκείνην ἀνδρικήν ἀγάπην ψυχῶν διδύμων, αἵτινες ἐζήσαν ἐν μιᾷ μόνη πνοῇ· διότι γνωρίζομεν ἐκ πείρας ὅτι ἡ φιλία, ἐν τῇ ὁποίᾳ δὲν ἐνεργεῖ ἡ ἄμεσος ὀρμὴ τοῦ ἐνστικτοῦ, ὡς ἐν τοῖς ἄλλοις ζωοτότεροις αἰσθήμασιν, εἶναι ἡ δυσκολώτερον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων συναντωμένη στοργή. Ν' ἀγαπᾶ τις ἕνα ἄνθρωπον οὐδὲν πρὸς αὐτὸν συνδεόμενον ὑπὸ δεσμῶν τοῦ αἵματος, ἔχοντα ὅλα τὰ κοινὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς ἀδυναμίας, ὁ ὁποῖος τίποτε ἄλλο δὲν κάμνει διὰ τὸν ἕτερον ἢ νὰ τοῦ ἀνταποδίδῃ τὴν αὐτὴν ἀγάπην, νὰ τὸν ἀγαπᾶ ὡς ἀγαπᾶται πατὴρ ἢ υἱός, ν' ἀφοσιούται εἰς αὐτὸν ἀπὸ τῆς πρώτης νεότητος μέχρι τοῦ θανάτου, καὶ νὰ ὑφίσταται ὑπὲρ αὐτοῦ πάσας τὰς θυσίας, καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ζωῆς, εἶναι δι' ἡμᾶς φαινόμενον θαυμάσιον, ἀνεξήγητον, ἀβρότητα ψυχικῶν αἰσθημάτων καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ σπανιωτάτη ἐμφάνισις τοιοῦτου φαινομένου μᾶς φαίνεται μία ἀπὸ τὰς μεγίστας δόξας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Καὶ παρηγορούμεθα σκεπτόμενοι ὅτι ἐν τῷ ἀναριθμητῷ πλήθει, ὑπὲρ τὸ ὅποιον ἐγείρονται κατὰ δυάδας, δίκην θριαμβευτικῶν ἀγαλμάτων, αἱ περικλεεῖς μορφαὶ τῶν ἡρώων τῆς φιλίας, μυριοὶ ἄλλοι παρῆλθον καὶ παρέρχονται διηλεκτῶς ἄγνωστοι, ἀλλ' οὐχ ἥττον μεγάλοι ἐκείνων οὐδ' ὁ κόσμος θαυμάζει: ὄντα ριφθέντα κατὰ σύμπτωσιν τὸ μὲν παρὰ τὸ ἄλλο, τὰ ὁποῖα συμβαδίζουσι καθ' ὅλον αὐτῶν τὸν βίον, χειροκρατούμενα, ἀχώριστα ἐν τῇ εὐτυχίᾳ καὶ ἐν τῇ ἀθλιότητι, οἰοῦναι συνδεδεμένα ὑπὸ ὄρκου ἢ συγγενείας τινος μυστηριώδους· νεανίαι, οἱ ὁποῖοι θνήσκουσιν ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν ἢ ὑπὸ τὰ ὕδατα ἐναγκαλιζόμενοι τὸ πτώμα ἐνὸς ἀδελφοῦ τῆς ἐκλογῆς των, ὃν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ σώσωσι· πατέρες οἰκογενειῶν περισυνάζοντες καὶ διατηροῦντες ὡς ἴδιον ἐαυτῶν αἷμα, μετ' ὑπερτάτων θυσιῶν τὰ ὄργανά τοῦ ἀπολεσθέντος φίλου των· ἄνθρωποι εὐδαίμονες οἱ

ὁποῖοι ἐκθέτουσι τὴν ζωὴν των παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ψυχορραγούντος φίλου, ἀμέριμοι πρὸς πᾶσαν ἄλλην ἀγάπην των, κωφοὶ πρὸς πᾶσαν παράκλησιν, ἡρωϊκῶς ἐπίμονοι ἐν τῇ ἀφοσιώσει των μέχρι τῆς ἐσχάτης στιγμῆς· ὁδοιποροὶ ἀποκαμόντες ἤδη, οἱ ὁποῖοι ἐπαναρχίζουν μίαν ἀτέμνονα πορείαν, ἐν μέσῳ κακουχιῶν καὶ φρικτῶν κινδύνων, διὰ μέσου τῶν χιόνων καὶ τῶν δασῶν χωρῶν ἀτελευτήτων καὶ ἀγνώστων, ἵν' ἀνεύρωσι τὸν ἀποπλανηθέντα ἐταῖρον, οὗ ἡ ἀνάμνησις ἀποσπᾶ ἀπὸ τὰς σιδηρᾶς των καρδίας στεναγμούς παιδῶν καὶ προσευχὰς ἁγίων. Ἐν μόνον τοιοῦτον παράδειγμα περιερχόμενον ἐκάστοτε εἰς γυνῶσιν μας, μᾶς κάμνει νὰ λησμονώμεν χιλιάς κακουργίας τοῦ ἡμετέρου γένους, καὶ παρουσιάζει ὡς τι ἀληθές καὶ πραγματικὸν εἰς τὴν λατρείαν μας τὴν φιλίαν ἐκείνην, ἣν ὄνειρευόμεθα κατὰ τοὺς ἐφηβικοὺς ἡμῶν ἐνθουσιασμούς: τὴν φιλίαν τῶν μεγάλων ψυχῶν, τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἐγωῖσμοῦ καὶ τοῦ ἔρωτος, ἣτις διέρχεται ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων, ὡραία ὡς θεὰ καὶ γλυκεία ὡς μήτηρ, χαρίζουσα παρηγορίαν καὶ χαρὰν, ἐνῶ εἰς τὴν διάβασίν της ἀνθοῦσιν αἱ εὐγενέστεραι ἀρεταὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

*

Ἄλλὰ δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ φιλία, περὶ τῆς ὁποίας προτιθέμεθα νὰ πραγματευθῶμεν· αὐτὴ ἀνήκει εἰς τὸ ἄσμα καὶ τὸ ἔπος.

*

Ὅτ' ἀπραγματευθῶμεν τὴν πτωχὴν ἐκείνην φιλίαν τοῦ καθημερινοῦ βίου, ἀβέβαιον ὡς ὁ χρόνος, ἄστατον ὡς ὁ ἀῆρ, βραχνίζομένην συνεχῶς ὑπὸ μυριῶν καὶ ἀθλιῶν παθῶν, σήμερον τρυφερὰν καὶ ἀβρόφρονα, αὖριον ἀγανακτοῦσαν καὶ ἐκδικητικὴν, κάποτε γυνναίαν, πολὺ συχνὰ μικροπρεπῆ, πάντοτε σχεδὸν ἑλαφρὰν, οὐχὶ σπανίως

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 454)

Τὴν νύκτα ἡ Ἐριέττη δὲν ἐκοιμήθη σκεπτομένη πλέον ἢ ἄλλοτε τὸν Λυκογιάννην. Ἄλλ' αἱ σκέψεις της δὲν ἦσαν πλέον αἱ αὐταί. Ἦδη ἔβλεπε τὸν σωτήρᾴ της ἀπολέσαντα τὸ γόητρόν του, μὴ ἔχοντα τὴν ἀκτινοβολίαν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ὁ ἥρωας ἔπεσεν ἐκ τοῦ ὑποβάθρου του καὶ ἔκειτο ἐν τῷ βορβόρῳ.

Ἔ! πόσον ἀνεμιμνήσκετο ὅ,τι συνέβη ἐν τῇ φυτεῖᾳ τῶν ζυγιῶν! . . . Εἶχε ριφθῆ ἐπ' αὐτῆς ὡς θηρίον, τὴν περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων του. Ἐπάρχει ὁμοιότης ἐν τῇ κτηνωδίᾳ, ἀλλ' οἴμοι! ἐκείνη τῆς ὁποίας ἡ δυστυχὴς Ἰωάννα Βαγιγιάν ἐγενετο θύμα ἤτο ἀκόμη μεγαλειότερα.

Προηγουμένως ἐθεώρει ἄδικον τὸν ἀδελφόν της, ὅστις ἔσχε τὸ θράσος νὰ μαστιγώσῃ τὸν σωτήρᾴ της, τὸν φίλον της· ἤδη ὁ Ραοὺλ εἶχε δίκαιον, ἔπραξε τὸ καθήκον του,

προστατεύσας τὴν ἀδελφὴν του καὶ ἀπαλλάξας αὐτὴν φρικτῶν περιπτώξεως.

Ἄ! πόσον ἐλυπεῖτο, πόσον μετεμέλετο ἀσχοληθεῖσα ἐπὶ τοσοῦτον, τοσοῦτῳ ζωηρὸν δεῖξασα ἐνδιαφέρον διὰ τὸν ἄθλιον τοῦτον Λυκογιάννην, τὸ θηρίον τοῦτο, τὸ κτήνος τοῦτο! Ἦθελε νὰ λησμονήσῃ ὅτι ὤφειλεν εἰς αὐτὸν τὴν ζωὴν. Καὶ ὅμως πρὸς στιγμὴν τῇ ἐφαίνετο, ἐνόσῳ ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ πικραῖα, ὅτι ἤθελεν εἶσθε προτιμότερον νὰ ἐπιπτεν εἰς τὸ βράραθρον παρὰ νὰ ἐσώζετο ὑπ' αὐτοῦ.

Τὴν ἐπαύριον ἐγνώσθη, ἐν τῷ πύργῳ ὅτι μάτην ἀνηρευνῆθη ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ, τὸ σῶμα τῆς δυστυχοῦς Ἰωάννας δὲν ἀνευρέθη.

Ἄκουτες ἠναγκάσθησαν νὰ παύσωσι τὰς ἐρεύνας, πρὶν τὰς καλοαρχίσωσιν ἀκόμη, ὄντες σχεδὸν βέβαιοι περὶ τοῦ ἀνωφελοῦς αὐτῶν.

Ὁ Φρού εἶχε πλημμυρήσει καὶ μεταμορφωθῆ εἰς χεῖμαρρον· πάντων τῶν ὑδροφρακτῶν ἀνοιχθέντων, εἶχον πεισθῆ ὅτι τὸ πτώμα παρεσύρθη πιθανῶς μέχρι τοῦ Σηκουάνα.

Ἀυθήμερον τὴν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν ὥραν ἡ κυρία Λεσιμαίτζ ἐξῆλθεν ἐφ' ἀμάξης. Ἡ Ἐριέττη ἀδιαθετοῦσα δὲν συνώδευσε τὴν μετέρα της. Μετὰ εἰκοσιτετράωρον ἀπνίαν, ἤσθάνετο ἑαυτὴν ἀποκαμωμένην, ἐν χαυνώσει καὶ εἶχε καὶ ὀλίγην ἡμικρανίαν.

Ἡ βαρόννη μετέβαινε παρὰ τῷ κ. Βιολαῖν, ὅστις θὰ

δεύσιν, κρινομένην ἀπὸ ἡμᾶς αὐτοὺς ὑπὸ ἑκατὸν τρόπους, μεταχειριζομένην πρὸς ἑκατὸν σκοποὺς, ποτὲ μὲν λαμβανομένην ἐπὶ χλεύῃ, ἄλλοτε ἐπὶ σοβαρότητι, ποτὲ μὲν ἀποθουμένην, ἄλλοτε μετὰ στοργῆς ἐπιζητουμένην, ἄλλεπαλλήλως παραχωρουμένην, ἀφαιρουμένην ἐκ νέου, ἄρνούμενην, χαριζομένην, κατασπαταλωμένην, ἱκετευομένην, κατὰ τὰς διαθέσεις μας, τὰς ἀνάγκας μας, τὰς ἰδιοτροπίας μας· ἀπειροποικίλον ὡς ὁ ἔρωσ, καὶ σύνθετον, βαθεῖαν, θαυμασίαν ὅσον αὐτὴ τοῦ ἀνθρώπου ἢ καρδία. Καὶ οὕτω θεωροῦμεν ὡς φίλους ὄχι μόνον ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀξίζουσιν, ἀλλὰ πάντας εἰς ὅσους συνήθως δίδομεν τὸ ὄνομα αὐτὸ, καὶ μετὰ τῶν ὁποίων διατηροῦμεν τὸ πρόσχημα φιλίας, ὅλον τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν προσώπων τῶν κατὰ βῆθος ἢ κατ' ἐπιφάνειαν γνωριζομένων, ἀγαπωμένων, φθονουμένων, ζηλευομένων, δυσαρέστων, μυσαρῶν, συμπαθῶν, ἀμεριμνῶν, χαϊδευομένων, ἀποφευγομένων, πλησίον ἢ ἀπομακρυσμένων, βλεπομένων καθ' ἡμέραν ἢ ἄπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, γνωστῶν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἢ ἀπὸ τῆς χθὲς, συνδεδεμένων πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ ἑκατὸν διαφορῶν δεσμῶν, μὲ ἑκατὸν διαφοροὺς τρόπους· περὶ ἑκάστου τῶν ὁποίων λέγομεν ἀδιαφόρος, χωρὶς νὰ ζυγίσωμεν τὴν λέξιν: Εἶνε εἷς φίλος μου. Εἶνε οὗτοι οἱ φίλοι τοὺς ὁποίους θὰ πειραθῶμεν ν' ἀναλύσωμεν καὶ νὰ ζωγραφίσωμεν. Δὲν εἶνε ὅλοι ποιητικοὶ, καὶ ἴσως μετὰ τῶν οὐδ' εἰς ὑπάρχει ἡρωϊκός. Ἄλλ' ἡ μελέτη τῶν δὲν εἶνε ἥττον ὠφέλιμος τῆς τῶν Πυλαδῶν καὶ Ὀρεστῶν. Διότι, ἐπὶ τέλους, οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦνε ἡ ἰδέα ἢν ἔχομεν περὶ τῆς φιλίας τῶν, αὐτὸς εἶνε ὁ κόσμος ἐν τῷ ὁποίῳ ζῶμεν· κόσμος μικρὸς δὲν ἔχομεν ὑπὸ τὰ ὄμματα καὶ ὑπὸ τὰς χεῖρας, τοῦ ὁποίου ἀκούομεν ὅλας τὰς φωνὰς καὶ βλέπομεν ὅλας τὰς ἀπόψεις· οἱ ὀλίγοι ἀνθρώποι, οἱ ὑπὸ τῆς τύχης ἐντεταλμένοι ν' ἀντιπροσωπεύωσι περὶ τῶν ἡμῶν τὴν ἄπειρον ἀνθρωπότητα, αἱ πρῶται καὶ μόναι γνωσταὶ ὄψεις τοῦ ἀπειραριθμοῦ πλήθους, ἐκεῖσε τῶν ὁποίων οὐδὲν ἄλλο βλέπομεν ἢ θάλασσαν

φαιάν καὶ μελαγχολικὴν ἀπὸ μορφᾶς χωρὶς βλέμμα καὶ χωρὶς ὄνομα.

Ἐκαστος αὐτῶν εἶνε δι' ἡμᾶς ὁ τύπος μιᾶς τάξεως ἀνθρώπων ἀναριθμητῶν τὴν ἐπιστήμην τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας τὴν μαθαίνουσαν παρ' αὐτῶν μετ' αὐτῶν ἀποκτῶμεν τὴν πείραν τῆς ζωῆς ἀπ' αὐτῶν κρίνομεν τὸ εἶδός μας· ὅλαι σχεδὸν αἱ ἡδοναὶ καὶ αἱ θλίψεις τοῦ κοινοῦ βίου μας πρό-έρχονται ἀπὸ τὰς πράξεις καὶ τοὺς λόγους αὐτῶν· εἴμεθα εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν κόσμον ὅταν ἡμεθα εὐχαριστημένοι ἀπ' αὐτοῦ· μισοῦμεν τὸν κόσμον ὅταν αὐτοὶ μᾶς γίνονται μισητοί· πρὸς αὐτοὺς ἐκφράζομεν μέγα μέρος τῶν ἰδεῶν μας, καὶ πολλαὶ τῶν ἰδεῶν μας ἀναφύονται ἀπὸ τοῦ σπόρου τῶν λόγων τῶν· πολλὰς ἀπὸ τὰς διανοητικὰς καὶ ἠθικὰς ἡμῶν ιδιότητας δὲν τὰς ἀναπτύσσομεν καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ τὰς ἀναπτύξωμεν ἢ ἐν τῇ συντροφίᾳ τῶν· ἀκαθάρτως ἐπιζητοῦμεν τὸ μειδιάμα τῶν ὅταν ἡ τύχη μᾶς προσημεδιά, ζητοῦμεν τὴν χεῖρά τῶν ὅταν ἡ συμφορὰ μᾶς πλήττη, καὶ εἴτε πεφνησιμένοι εἴτε ἀφανεῖς εἴμεθα εἰς τὸν κόσμον, οἱ καλλίτεροι κριταὶ μας, οἱ ἀκριβέστεροι ἠθικοὶ ζωγράφοι, οἱ ἀξιοπρεπέστεροι βιογράφοι μας, εἶνε αὐτοί. Ἐν τῇ οἰκίᾳ μας, ἐπὶ τὰ βήματά μας, εἰς τὰς ὑποθέσεις μας, εἰς τὰς μελέτας, εἰς τὰς ἀναγνώσεις, εἰς τὰ ὄνειρά μας, πανταχοῦ καὶ ἐν παντὶ πράγματι τοὺς συναντῶμεν καὶ εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ συναναστραφῶμεν μετ' αὐτῶν, νὰ τοὺς ἐξετάσωμεν, νὰ τοὺς ἐμβαθύνωμεν, νὰ τοὺς κρίνωμεν, νὰ διαλεχθῶμεν περὶ αὐτῶν, νὰ τοὺς ὠφελιμοποιήσωμεν νὰ τοὺς ὑπηρετήσωμεν. Οὗτοι εἰσὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐνὸς τρίτου τῶν πράξεών μας. Καὶ μελετῶντες αὐτοὺς, μελετῶμεν τὴν κοινωνίαν, τοὺς καιροὺς μας, τὸν τόπον μας, ὅλα τὰ πάθη μας καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς.

A. Γ. Η.

εἶχε λάβει τὴν πρῶταν ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τῆς προχωρήσεως τῶν Πρώσων· ἠλπίζετο εἰσεῖτι ὅτι δὲν θὰ κατῶρθον νὰ διέλθωσι τὰ στενὰ τῶν Βοσγίων.

Ἐπρόκειτο νὰ μάθωσιν ἂν τὸ διαμέρισμα ἐπέδραμον οἱ πολέμιοι, ἐὰν ἡ κυρία Δεσιμαίζ καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἐμελλον νὰ ἐγκαταλίπωσι τὸ Βωκοῦρ καθ' ὃν χρόνον ὁ κύριος Βιολαῖν καὶ ἡ Σωσσάνη θ' ἀπεμακρύνοντο ὁμοίως ἀπὸ τὴν Ἀρεβίλλην, οὗτοι μὲν ἵνα μεταβῶσιν εἰς Βρεττανίαν, ἡ βαρὸννη δὲ ὅπως ἀνταποκριθῆ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς οἰκογενείας Μωριέννης. Ἀπὸ ὁκτὼ ἡμερῶν ἡ κυρία Δεσιμαίζ καὶ ἡ Ἐριέττη εἶχον εὖρει πολλὰς ἐπιστολάς, ἐν αἷς ὁ κόμης καὶ ἡ κόμισσα καὶ αἱ νεάνιδες ἐπέμενον ὅπως ἡ βαρὸννη καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου καὶ ἔλθωσι πρὸς ἐντάμωσίν τῶν ἐν τινὶ τῶν ἰδιοκτησιῶν τῶν εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Πυρρηναίων.

Θὰ ἀπερασίετο δὲ παρὰ τῷ κ. Βιολαῖν ἐὰν ὄφειλον ν' ἀναχωρήσουν ἢ νὰ μένουν. Τοῦτο ἐξηρτάτο ἐκ τῶν πληροφοριῶν, ἃς ἔμελλε νὰ δώσῃ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πύργου τῆς Ἀρεβίλλης.

Ἡ Ἐριέττη ἦτο μόνη ἐν τῷ πύργῳ, ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐπὶ τινος καθέκλας, ἔχουσα τὴν περιαλγῆ κεφαλὴν τῆς ἀνεστραμμένην, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλειστοὺς. Αὕτη ἐσκέπτετο.

Παρευθὺς κρότος ἀκουσθεὶς εἰς τὸν εὐρὺν διάδρομον ἐφείλκε τὴν προσοχὴν τῆς. Μίχ θύρα ἀνοιξε καὶ ἐκλείσει. Ποῖος ἦτον;

Ἡ νεῆνις ἔμελλε νὰ σηκωθῆ νὰ δῆ, ὅτε, τῆς θύρας τῆς αἰθούσης ἀνοιχθείσης ἀποτόμως, εἶδε τὸν Λυκογιάννην ὄρθον ἔμπροσθέν τῆς.

Ἡ Ἐριέττη ἀνεπήδησεν ἐκβαλοῦσα κραυγὴν φρίκης, ἢν δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ. Ἠθέλησε νὰ διευθυνθῆ εἰς τὸ παράθυρον, ἵνα κράξῃ βοήθειαν, ἀλλ' ὁ Λυκογιάννης, μαρτυρῶν τὴν πρόθεσίν τῆς, τὴν ἐμπόδισε παρεμβὰς μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ παραθύρου.

Ἡ Ἐριέττη ἀπεμακρύνθη ἐντρομος· μάτην ἐζήτησε νὰ κραυγάσῃ, ἢ συγκίνησῃ, ὁ τρόμος ἐκράτουν τοὺς φθόγγους ἐν τῷ λάρυγγί τῆς.

Ὁ ἄγριος ἦτο ἤδη σκυθρωπός, ὅτε εἰσῆλθεν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του βλέποντος τὴν φρίκην τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν εἰς τὴν νεάνίδα, ἔλαβεν ἐκφρασιν ὀδυνηράν.

Ἡ Ἐριέττη ἀνέμενε νὰ ἴδῃ ριπτόμενον ἐπ' αὐτῆς καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς, ὅτε ὁ Λυκογιάννης προχωρήσας βραδέως μετὰ κεφαλῆς κεκλιμένης ἐγονυπέτησεν.

Ἡ νεῆνις ὀλίγῳ ἀναθαρρήσασα ἤρχισε νὰ τὸν ἀτενίζῃ μετ' ἐκπλήξεως.

Ὁ Λυκογιάννης ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸ δακτύλιον, εὐρεθέντα ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς Ἰωάννας.

Ἡ ἐκπληξὶς τῆς νεάνιδος ἀναγνωρισάσης τὰ δύο ταῦτα

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Μακρὰ ἀπὸ τὴν Μόσχαν.—Ὁ ἐκ Πετρούπολεως ἀνταποκριτὴς τῶν *Ἡμερησίων Νέων* τοῦ Λονδίνου γράφει ὅτι οἱ Μηδενισταὶ ἐξέδωκαν προκήρυξιν μὲ κόκκινα γράμματα γραμμένην, εἰς τὴν ὁποίαν διαβεβαίουσιν ὅτι αἱ προετοιμασίαι των διὰ τὴν Στέψιν εἶνε συμπληρωμέναι, καὶ ὅτι ἔχουν πλήρη βεβαιότητα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν.

Συγχρόνως οἱ Μηδενισταὶ διὰ τῆς προκήρυξέως των αὐτῆς εἰδοποιοῦσιν ὅλους τοὺς θέλοντας νὰ σώσωσι τὸ πετρεῖον, διαρκούσης τῆς τελετῆς νὰ ἦνε ὅσον τὸ δυνατόν μακρύτερα ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα, καὶ τελειώσουν τὴν προκήρυξιν των διὰ τῶν ἐξῆς: «Θ' ἀγωνισθῶμεν ἀκόμη μίαν φορὰν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ρωσίας καὶ προσκαλοῦμεν ὅλους τοὺς εὐφρονοῦντας Ρώσους νὰ μᾶς βοηθήσωσιν ὅπως ἀποτινάξωμεν ἐν ἄχθῳ τῆς διαφθορᾶς καὶ τοῦ ψεύδους, ὑφ' ὃ τῶρα ὁ τόπος στενάζει.»

Καὶ ὕστερα ἀπὸ τέτοιαις κοκκίνογραμμέναις προκήρυξεσι ἀντολμᾶς, κ. Τρικούπη, στείλε τὴν βασιλίссαν ἢ τὸν βασιλέα.

Μία πένα ὡς μία στρατιά.—Τί ἰσχύει μία γραφὴ δημοσιογράφου μεγαλοφυοῦς εἰς τὸ εἶδός του, οἷος ἦτο ὁ ἄρτι ἀποθανὼν παπολάτρης Βεγιώ, ἀποδεικνύει τὸ ἀνέκδοτον, ὅπερ ἀναγράφει ὁ Φιγαρῶ ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ ἄρθρῳ ὅτι ὅταν ὁ πάπας Πίος Ἐννατος ἐχάρισε τοῦ Βεγιώ χρυσὴν γραφίδα, τῷ εἶπεν: «**Ἡ πένα σου ἀξίζει γὰρ μίαν ἑκατὸν χιλιάδας ἀνδρας.**»

ἀντικείμενα μετεβλήθη εἰς κατάπληξιν. Πῶς ὁ ἄγριος ἠδύνατο νὰ ἔχη εἰς τὴν κατοχὴν του τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦτο καὶ τὸ δακτύλιον;

Ὁ Λυκογιάννης ὕψωσε τὴν νοήμονα κεφαλὴν του καὶ βραδέως μετὰ φθόγγου βαθείας θλίψεως ἀπήγγειλε τὰς τέσσαρας ταύτας λέξεις: «Ἀδελφός, Ἰωάννα, Λυκογιάννης, νερόν.» Προσηλωμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν τῆς Ἐρριέτης ἀνέμενε μίαν στιγμὴν. Βλέπων δὲ ὅτι δὲν ἠγνόει, ἠγέρθη καὶ διὰ χειρονομίων καὶ ἐκφραστικῆς τινος φυσιογνωμίας ἐκτάκτου εὐγλωττίας, ἀναμινύων τὰς τέσσαρας ταύτας λέξεις «Ἀδελφός, Ἰωάννα, Λυκογιάννης, νερόν» παρέστησεν ἔμπροσθεν τῆς Δεσποινίδος Δεσιμαίζ σκηνὴν παντομίμας, διὰ τῆς ὁποίας κατόρθωσε νὰ ἐνοήσῃ ἐπάνω κάτω τί συνέβη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἰωάννας.

Κατ' ἀρχὰς διὰ τῆς χειρὸς του διεχάραξε φαντασιῶδες διάστημα ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἔπειτα ἔδωκεν εἰς τὴν κεφαλὴν του στάσιν προσώπου κοιμηθέντος. Μετὰ ταῦτα παρέστησεν μίαν σκάλαν καὶ ἔδειξε τὸ παραθύρον λέγων: «Ἀδελφὲ» καὶ ἔφάνη ὅτι ἀνέβαινεν εἶτα ὅτι διήρχετο ἐξώστην διὰ πηδῆματος, ὕστερον προσεποιήθη πάλιν μεταξὺ δύο προσώπων, ἕνεκα τῆς ὁποίας τὸ ἓνα τὸ ἀσθενέστερον, ἐρρίφθη ἐπὶ τινος πράγματος, ὅπερ παρέστησεν ὅτι ἦτο κλινὴ καὶ εἶπεν «Ἰωάννα».

Εὐθὺς ἔφάνη ἐκ νέου ὅτι ἀνῆρχετο τὴν κλίμακα καὶ ἔκαμε τὸ αὐτὸ, ὅπερ καὶ προηγουμένως πῆδημα, προφέρων

Ἡ Σάρα Βερονάρ.... τί νομίζετε; παλιάτσος! Ἡ ἔξοχος τραγωδὸς θὰ συγκαταβῆ μέχρι παντομίμας, εἰς παράστασιν εὐεργετικὴν ὑπὲρ τῶν ἐργοστασίων τῶν τυφλῶν. Θ' ἀλευρώσῃ λοιπὸν τὴν ἐξάλλον μορφήν της ὡς ὁ χυδαίωτερος τῶν παλιάτσων καὶ ἡ χρυσὴ φωνὴ της δὲν θ' ἀκούεται. Τὴν παντομίμαν τὴν ἔγραψεν ὁ Ρισπὲν, ἐπιγράφεται ὁ *Πιερρὸ γονεὲς*, ἰδοὺ δὲ ἐν ὀλίγοις καὶ ἡ ὑπόθεσις της.

Ὁ Πιερρὸ (ὁ παλιάτσος δηλαδὴ) εἶνε φοβερὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Κολομβίνην, εἶνε ὁμῶς πτωχὸς καὶ ἡ Κολομβίνα τὸν ἀπορούει. Ἡ κυρία Κασσάνδρα ἔχει ἓνα σακκὶ γιομάτο φλωριά καὶ ἂν μπορούσε ὁ Πιερρὸ νὰ βάλῃ ἕς τὸ χερί τὸ σακκὶ αὐτὸ, τότε θὰ ἤρχετο εἰς θέσιν νὰ πάρῃ τὴν Κολομβίναν του.

Ὁ Πιερρὸ τί κάμνει; Μεθ' ἡμᾶς μὲρα τὸν σωματοφύλακα τῆς κυρᾶς Κασσάνδρας, σκοτώνει τὴν παλιόγρηνα καὶ παίρνει τὸ σακκὶ τοῦ ἦτο γιομάτο φλωριά.

Ἄλλὰ πλοῦτος ποῦ κλέφθηκε δὲ φελαῖ ὁ Πιερρὸ ἀρχίζει νὰ βλέπῃ τὸ φάντασμα τῆς γρηᾶς ποῦ ἐδολοφόνησε, γίνεταί τρελλὸς καὶ σκοτώνεται.

Ἡ παντομίμα ἔχει ὠραίαν μουσικὴν καὶ ὠραιότερας σκηνογραφίας.

Ἡ Λακμὲ τοῦ Λεὼ Ντελίμπ, νέα τρίπρακτος ὄπερα, προκαλέσασα ἐν Παρισίοις ἐνθουσιασμόν. Ὁραία ἱνδικὴ ὑπόθεσις. Ἡ Λακμὲ, κόρη βραχμάνου σχεδὸν ἰέρεια ἐρωτεύεται Ἀγγλον ἀξιωματικόν, τὸν ὁποῖον ἀπαντᾷ εἰσδύσαντα εἰς τὸν κήπὸν της, εἶδος θυσιαστηρίου, ὅπου εἶνε ἀπηγορευμένον εἰς πάντα μὴ πιστὸν νὰ εἰσέρχηται. Ἡ Λακμὲ ἐρωτεύεται τὸν ἀξιωματικόν, ἀλλ' ὁ πατὴρ ὑμνῶει ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ ἱεροσύλου, τὸν ὁποῖον ζητεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ. Μεταβάλλεται εἰς ἐπαίτην τῶν δρόμων καὶ τὴν κόρην

διὰ φωνῆς παλλούσης «Λυκογιάννης». Τότε ἀνεπαρέστησε νέαν πάλιν καὶ δεικνύων ὅτι κατέβαλε τὸν ἀντίπαλόν του, ἔδειξεν αὐτὸν ἐξηπλωμένον πρὸ τῶν ποδῶν του λέγων «Ἀδελφός» καὶ ἐδήλωσεν ἑαυτὸν τύπτων τὸ στῆθός του καὶ ἐπαναλαμβάνων δις «Λυκογιάννης! Λυκογιάννης!»

Ἐπλησίασε τὰς δύο χειρᾶς του μὲ συνεσταλμένους δακτύλους καὶ ἔδειξεν ὅτι ἔμελλε νὰ στραγγάλισῃ τὸν ἐχθρόν του ἀλλ' αἴφνης ἐκτύπησε τὸ μέτωπον, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ φρίκης κραυγᾶζων «Ἀδελφός, Ἀδελφός!» Μετὰ ταῦτα παρέστησεν τὸν ἀντίπαλόν του ἐγερθέντα, διερχόμενον τὸ ἐξώστην τοῦ παραθύρου, φεύγοντα διὰ τῆς σκάλας.

Τοῦτου γενομένου, ἔμεινεν ἀκίνητος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων χαμηλωμένους· ἔπειτα ἐψιθύρισεν «Ἰωάννα, Ἰωάννα».

Παρέστησε τὴν νεάνίδα συνερχομένην, βλέπουσαν περὶ ἑαυτὴν μετ' ἐξαγριώσεως, ἐκβάλλουσαν κραυγὴν βραχνὴν καὶ συστρέφουσαν τοὺς βραχίονας μετ' ἀπελπισίας, ἔπειτα ἀποκρούουσαν αὐτὸν τὸν Λυκογιάννην μετὰ μανίας, μετὰ ταῦτα ἀνοίξασαν θύραν καὶ ὀρηκῆσαν ἔξω.

Ἡ Ἐρριέτη ἀσθμαίνουσα, μὲ ὀφθαλμοὺς ἠνεφωμένους, δὲν ἔχανεν οὐδεμίαν χειρονομίαν, οὐδεμίαν κίνησιν τοῦ ἀγρίου καὶ ἀνεγίνωσκεν οὕτως εἶπειν τὸ προμερὸν δράμα, εἰς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἡ κινουμένη φυσιογνωμία του ἐξέφραζεν ἀλληλοδιαδόχως.

του εἰς ραψωδόν, τραγουδεῖ ἡ ὡραία Λακμὲ, τὴν ἀκούει ὁ ἄγγλος ἀξιωματικός, χύνεται ἐπάνω της καὶ ὁ πατὴρ ἀνακαλύπτει τὸν ἱερόσυλον.

Ἐπωφελεῖται μίαν λιτανεῖαν τῆς θεᾶς Δούργας, συνωμοτεῖ μὲ τοὺς λοιποὺς ἱερεῖς, καὶ συναντοῦν καθ' ὁδὸν τὸν ἔραστον, τὸν περικυκλῶναι καὶ τὸν μαχαιρόναι. Ἀλλὰ ἡ Λακμὲ ποσοφθάνει, γνωρίζει φάρμακα μυστικά, τὸν κρύβει μέσῳ ρόδων καὶ ἀνακίων καὶ τὸν θεραπεύει. Ἀλλ' ἔρχεται ὦρα, καθ' ἣν οἱ ἄγγλοι προετοιμάζονται εἰς ἐκστρατεῖαν, πρέπει νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος καὶ ὁ ἀξιωματικός ἔραστής, ἡ Λακμὲ τὸ ἐννοεῖ, πέρνει ἓνα φύλλον δατούρας δηλητηριώδες, τὸ ἐκμυζᾷ καὶ ἀποθνήσκει. Τελιώνει δὲ καὶ ἡ ὄπερα.

Καὶ τί μουσική! βουτηγμένη εἰς τοὺς ἤχους καὶ τὰ κελυθώματα τῶν φωτεινῶν χωρῶν ποὺ τὰς βρέχουν ὁ Ἰνδὸς καὶ ὁ Γάγγης, ἐνδύουσα τοὺς τύπους της ἐντὸς ἡδυπαθοῦς ἀνατολικοῦ μυστηρίου καὶ ἔπειτα συγκρουομένη μὲ τὴν εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν, διασκοτομένη ἀπὸ φέρον σκοτικὰ καὶ κρυσταλλίνοὺς ἤχους καὶ ἐκπνέουσα ἐπὶ τέλους εἰς νουριστικὰς μυστικὰς σιγανὰς μελωδίας.

Τί περίπου ἐστοίχισε ἡ φυλλοξήρα τῇ Γαλλίᾳ, ἀνάγνωτε: Ἡ Γαλλία τῷ 1869 παρήγαγεν 70 ἑκατομμύρια ἑκατολίτρα οἴνου. Ὡς ἐκ τῆς φυλλοξήρας ἡ παραγωγή κατῆλθεν εἰς 25 ἑκατομμύρια ἑκατόλιτρα, παραγωγή ἣτις διὰ πολλῶν προσπαθειῶν καὶ δαπανῶν κατορθώθη ν' ἀνέλθῃ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς 30 ἑκατομμύρια ἑκατόλιτρα. Κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ὑπολογισμοὺς, ἡ παραγωγή τοῦ 1869 (70 ἑκατομ. ἑκατόλιτρα) ἔφερε 2,100,000,000 φρ. Ἡ σημερινὴ παραγωγή, ἣτις κυμαίνεται μεταξὺ τῶν 25 καὶ 30 ἑκατομμυρίων ἑκατολίων ἀντιπροσωπεύει τὸ πολὺ

100,000,000 φρ. Ἐπομένως ἡ ἔτησιζ ζημία ἀνέρχεται εἰς 900,000,000 φρ., ἧτοι τὸ ἕβδομον περίπου τῆς ὅλης γεωργικῆς παραγωγῆς τῆς Γαλλίας (ἣτις ὑπομογιζοῦνται εἰς 7,000,000,000.)

Ἀλλ' αὕτη δὲν εἶνε ὅλη ἡ ζημία. Ἡ ὥς ἐκ τῆς ἐλαττώσεως τῆς παραγωγῆς ὑπερτίμησης τοῦ οἴνου πληρῶνεται κατὰ τὸ τρίτον ὑπὸ τῶν καταναλωτῶν, τὸ τρίτον δὲ τοῦτο ὑπολογίζεται ὅτι εἶνε περίπου 300,000,000 φρ. Πρέπει πρὸς τούτοις νὰ ληθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ θυσίαι τοῦ ἐν Γαλλίᾳ ἐμπορίου τῶν οἴνων, τὸ ὅποιον ὅπως διατηρήσῃ τὴν ἐξαγωγὴν τῶν γαλλικῶν οἴνων ἀπὸ τίνος εἰσάγει κατ' ἔτος σπουδαῖα ποσὰ ξένων οἴνων. Πρὸ δεκαετίας μόλις ἡ εἰς Γαλλίαν εἰσαγωγή οἴνων ἀνῆρχετο εἰς 8—10 ἑκατομμύρια φρ. Τὸ ποσὸν τοῦτο κατὰ τὸ 1881 ἔφθασε τὰ 364 ἑκατομμύρια φρ. καὶ τῷ 1882 εἰς 352,000,000. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἔτησιζ ἐξαγωγῆ οἴνων δὲν ὑπερβαίνει τὰ 250 ἢ 255 ἑκατομμύρια, προκύπτει καὶ ἐντεῦθεν ζημία ἑτέρα 100 ἑκατομμυρίων φρ. (ἡ μεταξὺ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς διαφορά). Ἀθροίζοντες τὰ ποσὰ ταῦτα ἔχομεν ἐν ὅλῳ ἔτησιζ ζημίαν εἰς 1,300,000,000 φράγκων.

Ρακοςυλλέκτης.

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

Χθὲς περὶ τὴν 3 ὥραν μ. μ. ἀνωθεν τῆς ἁγίας Ζώνης παρὰ τὰ Πατήσια διαρραγεῖσθαι τῆς δεξαμενῆς καὶ περιεχοῦσθαι καὶ πίσσαν διὰ τῆς ὁποίας καίεται ἡ ἐκεῖσε ἀσβετοκᾶμιμος τοῦ Σωτηρίου Νικολοπούλου, μετεδόθη τὸ πῦρ ἐκ

τόσῳ δὲ ζῶηρον ἐνδιαφέρον ἐπεδείκνυς, τόσῳ παραδόξως εἶχε κυριεθῆ ἀπὸ περιέργειαν καὶ ἀγωνίαν, ὥστε ἐλησμόνησε τὴν θέσιν τῆς, ὅτι ἦτο δηλαδὴ μόνη μετὰ τοῦ Λυκογιάννη.

Μέχρι τοῦδε δὲν εἶχεν εἰσέτι καλῶς ἐννοήσει· ἀλλ' ἡ διζυγία ἐμελλε νὰ προσέλθῃ καὶ διασκεδάσῃ τὰ σκοτῆ.

Ὁ Λυκογιάννης ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ τάπητος πρὸς τὸ μέρος, ἔνθα εἶχε δεῖξῃ τὸν ἀντίπαλόν του καταβεβλημένον, τὸ δακτύλιον καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον. Ἐπειτα ἔκαμε δύο βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος, ἔχων τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην πρὸς τὸ στήθος καὶ τοὺς βραχίονας ἀφίνων νὰ κινῶνται.

Αἶφνης ἠνέφξεν ἀμέτρως τοὺς ὀφθαλμοὺς, οἵτινες προσηλώθησαν εἰς τὰ δύο ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα πλησιάζας ἀνέλαβε καὶ τὰ περιστρέψεν εἰς τὰς χεῖράς του κρᾶζων «Ἀδελφός! Ἀδελφός!» Ἐπειτα ἔθεσε τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸν δακτύλιον εἰς τὸν κόλπον του καὶ παρέστησεν ὅτι καὶ αὐτὸς ὤρμησεν ἐκτὸς τοῦ δωματίου κατόπιν τῆς Ἰωάννης.

Ἐπανελθὼν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσας καὶ προσποιούμενος τὸν κατεπτοημένον ἀνέκραξε «Νερόν! νερόν!»

Δις ὑπεκρίθη, ὅτι κατεκρημνίζετο, πρῶτον λέγων «Ἰωάννα», ἔπειτα «Λυκογιάννης», μετὰ ταῦτα θεῖς τὸν τὸν ἓνα πόδα ἐμπρός, τὸν ἄλλον ὀπισθεν, τὸ σῶμα δεικνύων κεκλιμένον παρέστησε τὸν κολυμβοῦντα ἄνθρωπον,

ἀπομακρύνων καὶ ἐπαιάγων ἀλληλοδιαδόχως τοὺς βραχίονάς του.

Τέλος ἔκαμε ἀκόμη πολλὰς χειρονομίας θέλων νὰ εἴπῃ: Ἡ Ἰωάννα σώθηκε ἀπὸ ἐμένα τῇ βοήθειᾳ ἀνθρώπων, ὅτι αὐτοὶ εἶχαν ἀμαξάν καὶ τὴν πῆραν μαζὺ τους.

Ἡ Ἐριέττη δὲν ἠνύνησε τοῦτο, νομίζουσα ἀπεναντίας ὅτι ὁ Λυκογιάννης ἤθελε νὰ τῇ παραστήσῃ ὅτι, ἀφοῦ κατέβαλεν ὑπερανθρώπους προσπαθείας ὅπως σώσῃ τὴν Ἰωάνναν, δὲν ἡδυνήθη, τοῦ ὀρηκτικοῦ ρεύματος παρασύραντος αὐτήν. Τοῦτο δὲ, διότι παρηρμήνευσε τὴν τελευταίαν παντομίαν μεθ' ἣν ὁ Λυκογιάννης ἐξέβαλε μακρὸν ἀναστεναγμὸν καὶ ἄφησε νὰ πέσουν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του δύο μεγάλα δάκρυα.

Ἡ Ἐριέττη μετὰ δυσκολίας συνεκράτει τὴν συγκίνησιν τῆς, τοὺς λυγμούς τῆς. Ὁ Λυκογιάννης εὐκόλως ἀνέκτασε τὴν ὑπόληψιν, τὴν φιλίαν τῆς καὶ ἔτι μᾶλλον τὸν θαυμασμὸν τῆς. Ἐκβαλὼν δὲ ἐκ τοῦ κόλπου του τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸ δακτύλιον ἔθεσεν ἐντὸς τῆς χεῖρός τῆς νεάνιδος, μεθ' ὃ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν ἀπομακρινόμενος. Ἀπῆρχετο τεθλιμμένος ὅπως εἶχεν ἔλθει.

— Ἄ! Λυκογιάννη, Λυκογιάννη, γενναῖέ μου Λυκογιάννη.

(Ἀκολουθεῖ)